

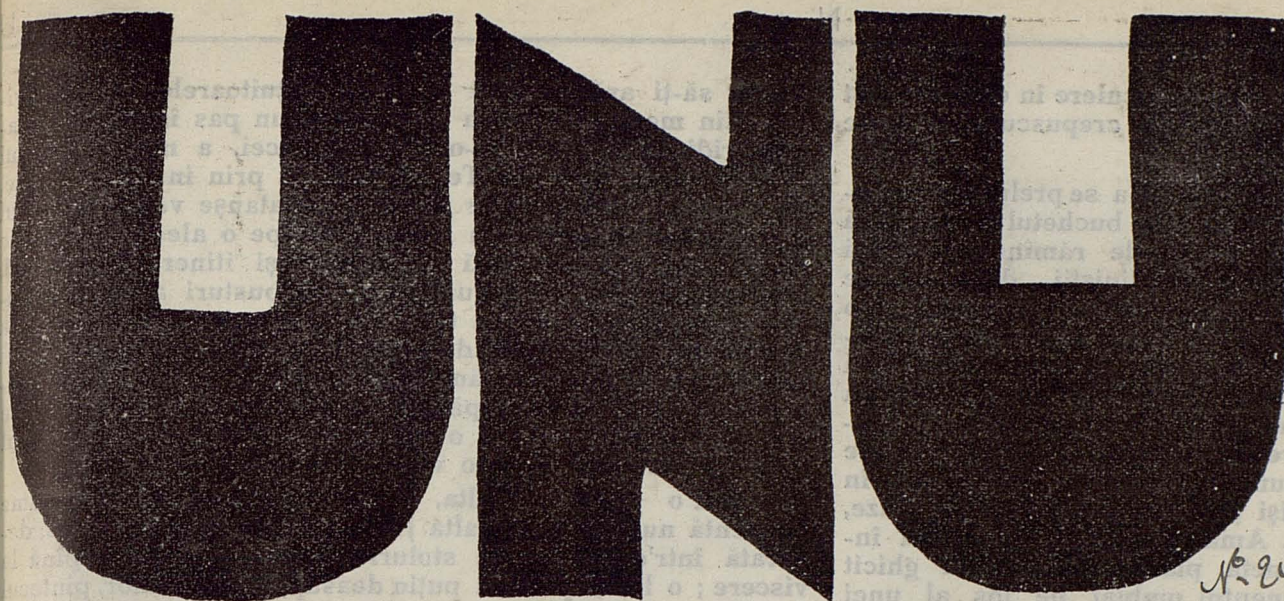
Au apărut și se găsesc de vânzare la principalele librării

PRIVELISTI: poemele lui B. Fundoianu cu un portret de C. Brăncuși, în Editura Culturii Naționale;

în Editura Litu:

MOARTEA VIE A ELEONOREI de Stephen Roll, cu desene de Victor Brauner;

DIAGrame de Șașa Pană, cu un portret și desene de Victor Brauner.

PARCUL ARS DE STELE

În noaptea aceia priviam: pisicile negre pe acoperișuri, cum intrau, una câte una, în lună.

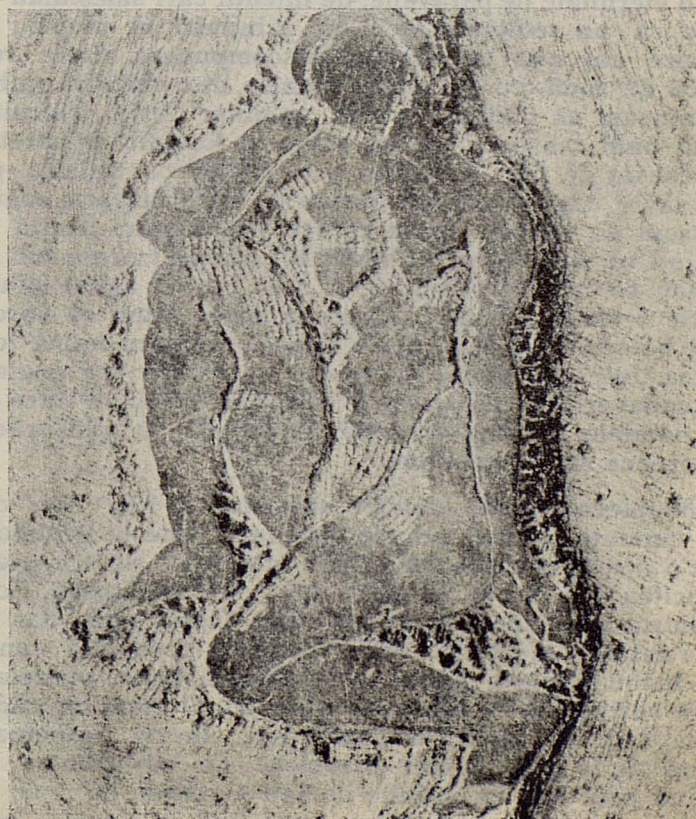
Din amintire nu mai rămăsese decât o peninsulă pășind într-o mare albastră de cadavre. Privirile se turburau între noi, așteptând pe două țărmuri, împotmoliți în tăcere pînă peste cap. O mină zornăind prin singe gîtuia lumina somnolentă dintre draperii. Și nici un șgomot, nici o clintire printre fantomele inerte, cari ne rețineau și nici o liniște. Doar o intervertire între ele, o neprecizare, o vagă aplecare înspre ferestre, unde ghiveciurile de flori picurau peste orologii petale de metal. Pătrată planeta încăpuse toată în odaie, în care, pe mobile, pe ziduri și covoare mîna ta se încrustase în fildeș, ca pe o plaje fără murmure pașii neveniți încă. Într-o auroră, părul ți-se despleti întreg peste pînzele naufragiate; într-o auroră albatroșii nu-și mai regăseau cuiburile cu ochii ciuruiți de tenebre, după o noapte în care cerul se apăraseră în furtună cu săbiile în zig-zag, ciopărînd corăbiile de mirt, căutînd mișelește în hohotul valurilor, agrafele verzi din insule. Oamenii, oamenii rămași cu sufletul pe vîrfurile degetelor ca o flacără vinată și rece, luptau din răspuțeri spre un liman care era în moarte; se balansau spre o sfișiere putredă de cărnuri, spre o armură coclită de injurii și'n besnă, și'n vîntul care stinsese toate opaițele, doar spumele de furie și groază luminau ca o rocă de fosfor.

În aceeași auroră, te-ai trezit cu mîinile pierdute, printre glastrele de crini, cu ochii ondulați într'un vis pipăit de un melc de aur, călătorind pe pielea cu penumbre de somn, cu abandonări; pe pielea oferită reciproc în întuneric ca un fagure. Te-ai ridicat în călcîie și-ai umblat ca în pămătufuri, puțin împrejurul tău. Un haos cît un potir ți-l căutam într-o subțioară al cărui format n'am ajuns nici odată să-l precizez. De unde începea unghiul rotund al cîrniei, de unde o pantă se distila în alcoolul unei depărtări fără fluturare? Un steag se prosternă la picioarele statuiei eterne, aducînd toate înfringerile dimineții. Vulturii înviau din cutele perdelelor și croncănitul lor desfăcea în zinc turma acoperișurilor, într-o prăvălire sub boabele soarelui, pîlnii invizibile pentru o rouă de veghe, eternă lîngă lacrimă, eternă lîngă albastrele sudori pe flori ale nopții. O adiere prin murmure se opri prin buclarea liniilor și astfel începeau după cuvintele încete, să fâlșieze marile aripi ale vieții. Pe fruntea încinsă de insomnii, numele tău trecuse ca voalul unui vînt, într-o deslănțuire de beteli, într-o deslănțuire vegetală de arome, cînd minutele, din ce în ce mai limpezi, sosiau în lumină dintr-o destinație oarbă, pe o lespede să ingenuche în noi; cînd lucrurile obscure începeau să se profileze, te-am căutat prin lacătul florilor să te descui, te-am căutat

prin zăvorul pietrelor să-ți tai profilul, în luna uitată ca un gherghef gol într-o oglindă, am căutat să te adorm cu corpul azvîrlit de toate ferestrele.

Pietoni necunoscuți sfărămau afară blocul de sare al unei zile de muncă nouă, soarele era totuși în mărimea lui încurcat în razele sale ca într-o colivie și viața vegetalelor o reverență pînă la moarte.

Deschideți ca fagurii ferestrele, să apară, în mierea lor, buclele fecioarelor blonde cu tălpile albastre, aplecate peste un parapet de zimbete, peste o revărsare de lingerii, spumoase de noaptea unei mări de clătinare lentă. Deschideți totuși cînd aurora, murmurînd numele tău Eleonora, sfărîmă, cu topoare de dantelă ușile surde. Înăitate în cete de pîslă ușile cari atîrnau peste părul vilvoi de flă-

Melancolie

granit de milița pătrașcu

cări și de vise, ca stalactite, dintr'o încuiere în care am fost striviți cu cîți păianjeni de cenușă în crepuscule, cu cîte pahare în balamalele cucutei?

Pină la prag și dincolo de el, aleia se prelungia în gîndul nostru ca un luger purtînd în pisc buchetul de ore, pină la banca pierdută în șoapte, — unde rămîneau strînși unul lingă altul într'un fiord al liniștii, depărtați de lume într'o hartă somnoroasă și străvezie ca o Suedie și o Norvegie de cristal. Poate eram o cheie pătrunzînd în pumnul tău să descui dintr'o adiere carnea tremurătoare, să-î ghicesc pleoapele secrete ale intuziei, sărutul ghemuit într'un colț al sufletului. O vînturare de ingeri în grădină și grădina cu desfacerile ei, împreună brațele, rochia de petale alunecă de pe umeri și un umăr de parfum se rotunjea în roțile aerului, cînd fîntina își ținea în căpestrele de raze, armăsarii înspumați, pe loc. Amazoană, cine va ști să închidă într'un cuvînt ca o lunetă planeta unui șold ghicit din matematici sterile, continentul umblat pe jos al unei femei? Erai după privirile mele ca după zăbrele. Mîinile te ciutau devîind spre miracole, gesturile tale mă străbăteau ca infuzorii calzi și'n mersul pină la adunarea unei flori, pasul tău schimba puțin rostul lumii, răsturna un clopot de primăveri în iarbă.

Pavilionul de raze ca o zebra diafană a dimineții, cîrpii din cele cîteva păsări ca fulgere de pene, asvirlite din cuibul unor nori în soare, desfăcînd funde în părul revărsat al văzduhului. Stai și ascultă orga ramurilor, sub umbra ferigilor cînd pietrele șerpuiau un murmur fraged de pîriu, un suris de alge ca un mers descult, o rotunjime ca o calcadă de genunchi spre glesne. În rochia ușoară de fulgii mersului, trupul se închipuia în raze și un clinchet de cupe umplea cu un vîn imaginat, așteptările. Edera se cățara pe metereze suave, treptele vegetale foșneau în bucle și primele rîndunici desemnau o circumferință a zborului împrejurul oamenilor negrii de conspirații. Femeile orînduiau în pieptul nostru, atente și cu degetele bolnave, ca bibelouri, sentimentele, instinctele foșneau cu freamăte de porțelan și prin pielea lor ca pe un atlas de petale căutam un ținut febril, un ținut precipitat de piscuri.

Aplecat peste genunchii tăi, lingă banca de lemn trist, ți-am povestit poate o viață pe care n'o trăisem decît după o eternitate de paravane, de intenții cari sălășluiau subterane ca un sediment inert cu răbufniri în utopie; vise din care am eșit ca dintr'o descompunere, între rufe de learcă de rouă, cu pleoapele închise de o chiciură galbenă, și rămîneau să plutesc într'un voluntar leșin, ciuruit de mersul unui ceasornic ca un ochiu al timpului în perete, ca un turnesol de fier. Trecurile prin neguri cu mîinile grele de cadavre cari nu-mi aparțineau și — surprinsesem odată un crepuscul de toamnă cu-un arbore și o singură frunză tamburinînd în vînt veșnicia. Văzduhul putred troznia sub mersul meu pe crăci carbonizate și apoi un vis agitat ștînd că departe o singură frunză zdrențuia aerul, ștînd că aproape, ca un bolovan de sînge peste mine, o singură inimă te cuprîndea. Într'un lunecș de zăpezi rare care era poate un strat cadaveric de albatroși te năzăream rătăcind între două lumi paralele, mănînd o turmă de ghețari în plușurile de promoroacă de pe geamuri.

M'aplecăm peste cimitire mirosind a fum rece cadavrele cumînți, trecînd printre oseminte pină la genunchi ca printr'o apă. Viața era un revers întunecat pentru o efigie strălucitoare a morții. Strigăte mari mă înfricoșau, icnînd dinăuntrul unei vîgăuni cu care mă căptușisem, dar ceia ce mă înfiora, era poate ecoul auzit, un ecou fără continuitate, înăbușit, surd. Apele se tăvăliau nebune, pietrele hoteau rostogolite în pîntecele planetei. O cupă cu căderea în prăpăstii am sorbit-o dintr'odată. În vis, impalpabilă, puteam să te apropii mai diavolesc de curiozitatea mea, umblînd prin tine cu mîinile ca într'o statuie de apă, desfăcîndu-te în faune fantastice, împărțînd în glastre, ca pe flori ciudate, organele tale vii, ascunzîndu-te verde în fîntini cu părul rînced ca carafă de aramă, aplecîndu-te peste pră-

păstii, să-ți arăt rezidul stîns al viețuitoarelor antideluviene, din mersul cărora a mai rămas un pas în besna noastră, ridicat în somn pe-o pantă a fricei, a nevindecatului nostru reflux spre ele. Te-am plimbat prin insulele sterile, ca o mană, izbucnînd în urma ta avalanșe vegetale, aurul ingenuchia în praf prin mersul tău, pe o alea nevenită de păuni; am pătruns după peregrinări și itinerarii prin vid, într'o lume, sau într'o quasi-lume de busturi scelerate; într'o lume mîncată de la tălpi de o vermină necunoscută a pămîntului; într'o lume de torsuri, eram cu odată mai înalți printre acești oameni rămași ca groparii pe jumătate deasupra pămîntului, să ispășiască, printre bolovani, o silnicie parazită de nimicire, cu ochii îngămădiți de bube, cu capul îndoit de la ceafă spre o viață scundă de trogloditi.

Într'o depărtare alta, am întîlnit, dinpotrivă, o lume existentă numai cu cealaltă jumătate: de la brîu în jos, devorată într'o noapte de stoluri cu pliscuri de foc pină la viscere; o lume purtînd puțin deasupra buruienilor, pîntecul deschis peste coapse ca o amforă fumegîndă de intestine roșii; o lume numai de picioare într'un mers orb și impleticit, izbîndu-se între ele, răsturnîndu-se și ridicîndu-se iar, pline de zgîrieturi, să persevereze într'un exod nemernic, neavînd nici mîinile să pipăie, nici instinctul să se ferească de pericole. Unii, trîndavi, colțiau de viermi prin grote, alții își înmuiau rările cu apele sîrate ale mării și cîțiva numai, cu sexele furioase, alergau nebuni prin promiscuitate, căutînd spasmul izbăvitor, lipîndu-se cu melcii băloși, cu lîntița mușcărită, sfărămîndu-se de pietre.

Bună și grea de lacrimi, îmi implorai o salvare pentru acești imunzi, îmi oferiai palmele tale mici, să căutăm o potecă spre lumea celeilalte jumătăți, complectînd o umanitate de două ori chinuită, împărțită fiind în două.

Dar toate potecile scormonite se infundau în stînci, cădeau în prăpăstii subterane, se incendiau la capăt.

În fundul lumii lor, unde se îngămădiau, te-a înmărmurit spectacolul unei munci obtuze, în care sute de mii de jumătăți, urcau o scară imensă de marmoră, cu o trenă de sînge alunecînd înapoi, pină la un parapet pe care nu-l puteau sări. Pe ultima treaptă lingă parapet isprăvia lumea lor, începea infinitul lor.

Depărtați, umblînd pe sub bolți de magnezium, am ajuns într'o grădină crescută în baso-relief, adulmecînd-o cu mîinile ca dealungul unui zid. O grădină rece de silex, cu trunchiuri de cupru, o grădină în care nu fremăta decît rugina hărășită de vînt, un vînt care adia prin ea ca un cuțit vechi frecat de o treaptă. O grădină păzită de un portar ucis, cu cheia implintată în inimă. O grădină cu alei desfrunzite de cremene, ca pîraiele secate, cu flori de ipsos și cu gîze scurse prin găurile înalte ca un zid care se pisează, ca un robinet de moloz.

Am trecut prin cimitire, noaptea, și am privit scheletele odihnînd pe bănci în atitudini de cititori de gazete desfăcute în toată mărimea lor, încălzîndu-se la soarele frigid al lunii, hohotînd la anunțurile mortuare, izbîndu-se cu coatele, îmbrățișîndu-se cu sărutări reci de castagnete, citînd surizători epitafurile, privind monumentele funerare. Un cimitir cu pietoni albi de oase, pietoni privindu-se reciproc prin coaste ca prin cratii, alergînd pe lespezi ca'n saboți, ascunzîndu-se prin cripte într'o v'ăți ascunselea cu sgomote de scînduri descărcate de după un zid.

Am trecut prin insule de pirai abandonate și cari au uitat să moară, le-ai dat lacrimile tale sîrate, cînd ți-au cerut apă dulce și un stilet pentru un final așteptat de mii de ani; am intrat în castele pustii, trecînd prin saloanele mari și goale, cu candelabrele dărîmate ca fîntinile, cu mobile cari se muțau fantomatic din loc în loc ca să nu putreziască, cu sertarele furate, pîrînd niște tidve cu orbitele goale. Am eșit prin parcurile carbonizate de incendii, în orașele luminoase, prin tunelul cinematografelor, prin aurora neverosimilă din somn, am trecut, am trecut, dar pămîntul e atîta de rotund, Eleonora, încît am ajuns de unde am pornit: inima ta.

stephan roll

ZODIAC

III

Cu inima în frunză, cu tîmpla în luceafăr,
Și brațele prelungind incendiul amurgului din cîntec,
C'un diamant de zboruri taie sticlos albastrul,
Cu degetul pe gușa înfiorată a flintei,
E o privire joasă și o plecare'n brumă,
E respirația oprită cu iedera pe buzele vacanței.

În anotimp aroma trecută prin storurile trase,
Precizează chiotul despărțirii ca o panglică funerară,
Îngenunchiază izvorul ca un cerb printre acești ienuperi,
Aruncă în tufișuri ochiul ca un ban de aramă.

Și dintr'odată inscripțiile pomilor se deslușesc în păsări,
Ca murgii pîraiele saltă la focurile pupilei,
Codrii de brazi aruncă pe umeri bucele de ozon,
Codrii de mesteacăn trec prin osul culorii.

Dar intră'n scenă instrumentele grave ale pădurilor de fagi,
Și'n alături sunt frunzele ca'n duzi vierni de mătase,
Trăsura de verdeață suie cu o fanfară'n pleoapă

La cingătoarea nopții prinde cornul de vînătoare,
Înundă'n apele lunii frunțile de cereale,
În ghindă găsești semnul furtunei la miază-noapte,
Buza primește amarul cenușei din cratere.

Nu te răpiască uliul trezirii în fântînă,
Cum trec prin somn vapoare și templele prin piatră,
Cum zornăiesc la ferestre șeile de nour
Tu Cavaler al spaimei și'ntruchipare a slovei
Cu-o mantie regească peste întinsul ploii.

Cu un toiag învie în literă un șipot
Și glasul să răsunne prin cereștile butii
Să se reverse vinul acumulat de veacuri
Destins în văz misterul din floare și din taur
Miracol ce se'ntrece în spirit și în vierme
În fructul de-alun și'n suplă plutirea rîndunicii
Cu lacrima ascunsă a timpului și-a ierbii.

Pe deget suie gușteri și fulgere, să soarbă
Otrava'nchisă'n roua și amurgul din ine.

Trupul ca un gheizer și'mparte fierbințeala,
Aduce curentul cald al vorbei în apele de ștofă
Înaltă rugăciunea ca o torță în tenebre
Să lumineze'n cuiburi catapiteasma umbrei
Sub streșini și sub frunză ca un lacăt de zboruri
Cu-armatele erorii pe-obrazul cum e toamna.

Dar fii prietenos cînd oaia și gîndul au revenit în turmă,
Dăruie un blid cu linte copilului din aventură,
Cu fazele de plug ale ochilor răscolește țărîna,
Rotește mîntea, vultur, peste bulboane stinse.

O mască de crepuscul acoperă peisagiul
Prin sticla de-anemie a iernii eflorescența mîinii
Stranie, ca și chipul călătorului aplecat
Peste balustrada albind ca o dantură a nopții,
Aruncă în torent rămășițele orei
Amestecă sub bolovani cu păstrăvi monezile luminii.

Prin amintirea dreaptă, prin crestele de flacări,
Te urcă pe o targă de spume în petală
Distilează în voie aroma din stamină
Cînd marinaru-și prinde la piept steaua polară
Cînd pe'nălțimi copacii se strîmbă ca vrăjitorii.

ilarie voronca

m h. maxy

accident

Medalion erotic

Cu stîngăcia degetelor mele
te-am îmbrăcat cu toate rochiile interzise.
Dece te-ai mulțumit numai cu stele?
Ai cocoloșit în cutia inimei hîrțile scrise
și te-ai servit de fereastră să vezi în lume
unde ajung scrisorile fără adresă și nume.

Păpușilor transparente cînd le-ai descoperit taina
îngerul negru ascuns între noapte și dimineață
l-ai găsit tot treaz; era timpul să arunci haina
cu care îi oferiai zi'nic dulceață.

Dar bob opal în amurgul obrazului strînsese dureri
și cum ochiul chema, soneria la poarta cu doliu,
[Iată
păstrez fotografia ta decolorată
din vitrina ultimei seri.

n. furcă

Trupa din Kowno, sub regia d-lui I. Sternberg, a reluat — în sala de
sus a cinematografului Lipsani — misterul lui Peretz: *Noaptea în tirgul
vechi* și a pus în repetiție *Croitorul fermecat*, comedie muzicală după
Schalom Alechem.

Gall amant de la reine alla tour magnanime
Galamment de l'arène à la Tour Magne à Nîme

notes de voyage

la mer s'avance sur le balcon et saue la foule
 le temps tourne trois fois la clef dans les regards
 voici le message enfantin des étoiles noires
 l'heure où sur toutes les nappes on renverse le sel
 un grain de terre un grain de beauté de terre
 les yeux sur les visages marchent comme fourmis
 même le poids léger d'une femme qui meurt
 même un adieu pourri jeté par dessus bord
 même un hoquet du plus fin champagne incliné sur la nappe
 de manière à changer la fine humeur des dîners
 et que cela n'ait rien qui ne soit un destin
 et votre sort Monsieur qu'on décide à cette heure
 pas plus tard qu'à cette heure carrée irrévocable
 le poker de l'ennui s'éternise
 garçon un peu plus d'atlantique
 la côte s'use s'use elle lâche comme un bouton décousu
 désormais la face de Dieu seule où la nuit crache longuement
 et s'essouffle et reprend d'une salive nouvelle

et que cela ne mène à rien qu'aux jours de sable rouge
 qu'aux trams où l'on oublie les parapluies vieux
 et que le changement ramène au changement
 au point où l'ombre fouette sa proie avec du feu
 que les clous seraient bons aux cœurs touchés de soie
 qu'une nouvelle parole fixerait enfin l'Événement
 qu'une musique trempée de pain serait utile
 devenir fou soudain dans un salon de gants
 un peu de violence marine et puis assez
 un peu de cette solitude où les cris sont des ronces
 aux robes des miroirs où l'herbe du sang pousse
 solitude froissée dans une armoire plate
 brusquement dépliée sur la corde du sang
 afin que l'éternité sèche aux longs soleils de chair
 à la vue de toutes les taupes de IIIe classe
 accourues sur le pont à l'appel de l'oignon pourri
 exhalaison dorée de la bouche de Dieu
 soudain remplie de paroles froides
 chair où s'étouffe le grand sanglot honorable
 mains simplement surnaturelles
 soif d'une ordure où saigne le eire de l'issue

à bord de Mendoza le 30, VII, 29.

qui l'aura dit ?

plus loin ou c'est trop tard
 les pastèques crachaient leur jus inimitable
 tristesse à table d'hôte aux ports balbutiants
 le jaune nous précède
 les émigrants ne cessent d'escalader la nuit
 ils grimpent dans la nuit jusqu'à la fin du monde
 ils rompent comme frères leur lait et le partagent
 un sanglot fait le tour du monde
 et nous irons aussi loin qu'impossible
 pour distraire nos vieilles mères
 de tout ce voyage inutile autour de cette mer
 accouchée sur la table basse
 près d'une orange bête qui se répète et se multiplie
 trop lasse pour saigner ne fut-ce qu'une lampe

en rade d'Almería, la nuit.

fécondité de l'insuffisant

un peu d'obscurité qui perd sa flamme gauche
 que ne sais-tu prévoir la chute des lézards
 les tétines du temps vides comme des poches
 la maison qui se penche le long de tes épaules

je veux que cette lampe nous cherche dans la nuit
 et ramasse les bagues que nous aurons jeté
 un bocal plein de longues lueurs qui se sont tuées
 une bouche où midi fiente son amertume

nous sommes séparés par une mer de sang
 impardonnable et je me cherche et je te cherche
 avec un gros bouquet de sable
 et le cœur le meilleur que l'on trouve à bas prix

les ivresses au long visage
 en ai-je vu pourtant en ai-je partagé
 avec les serveurs de l'ombre
 la tête de moitié plus basse que la table

si je savais au moins les mots que l'on prononce
 dans ta chair à minuit pour égarer ton songe

voici la fin du monde créée en toutes lettres —
 la terre n'est pas loin de l'un de tes deux seins

Buenos-Ayres.

b. fondane

LANTERNA MAGICĂ

PARCUL

Prin poarta dată în lături a parcului năvălise convoiul. Ochii erau adânci, drum în seară. Cine nu trecuse pe acolo? Poate fluturi îndoliați căzuseră din arbori. Poate ospațul toamnei sfârșise prin dansul aiurit pe cărări de palide prințese.

Prin ridurile timpului s'au îndreptat acolo, spre mijlocul parcului. Sub pleoapa de întuneric sclipiau în albastru nufării, surisul săruturilor de altă dată.

În noaptea trecută, zîmbetele femeii erau tot atâtea zaruri aruncate pe mese. Tîrziu, rănile nopții se cicatrizară și luminile păliu. Și privirile pîlpiu cu alcoolul, ostenite.

Înspre capelă, în apus, soarele mai apăruse o dată la fereștrica cerului, madonă din vremurile copilăriei. Dar pe vitralii apele tremuraseră nebune, cu presimțiri. Fecioară, anotimpul se îngropase de timpuriu sub sicriul zilelor de sticlă.

Nu va trece mult. Din aleile amurgului se opri caleașca și balul nopții începe prin serpentinele lunare.

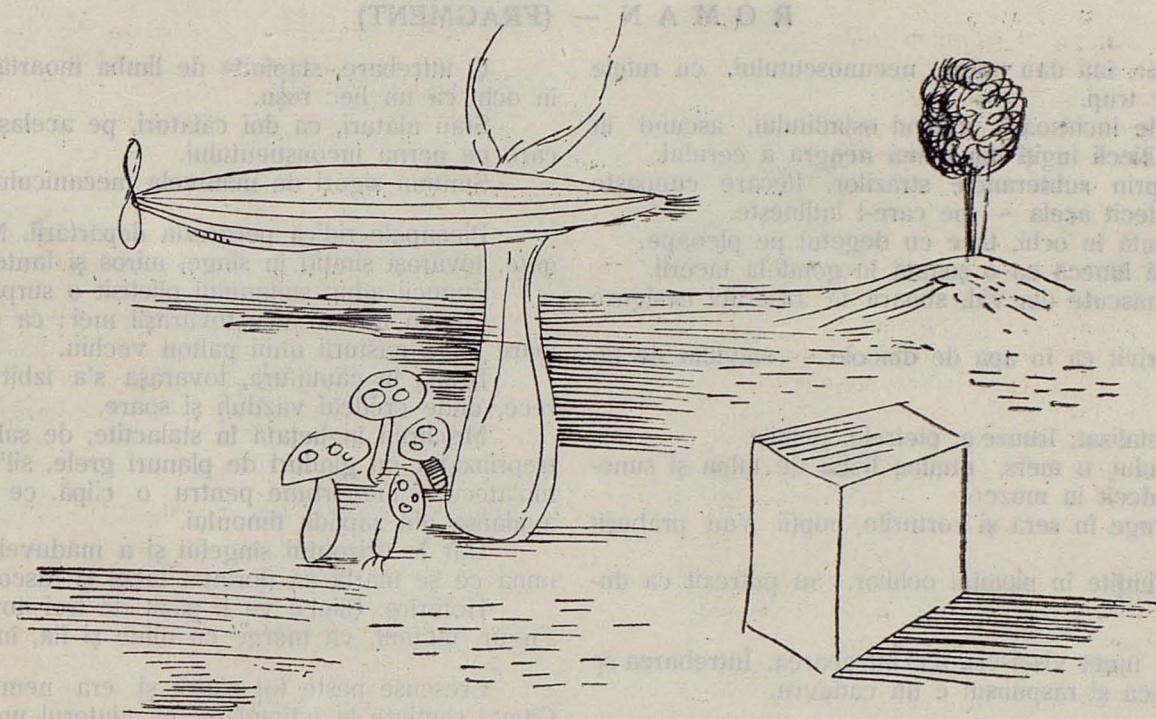
*

Pe cer, un semn în alb de nuntă
 Vestind din aripă mareț alai,
 Din evantai argint a'nfiorat, sfioase,
 Prin pomii toți în bucle, marchizele de mai.

Încearcă Venus iar suris fățarnic
 Învăluind-o toată liliac.

Cunosc buchetul mincinos și darnic:
 El putrezește 'n primăvara de cristal.

al. dimitriu-păușești

victor brauner

desen

Pastorală simplă

Au plecat păunii la agrișe,
somnul alb cînd treptuia pe pleoape
pași mărunți, în pantă, din costișe,
măsurați cu nctineli de ape.

Și'ncălțate'n jghiabul de ciubotă,
cu carîmbi resfrînți și vineții
ciutele tăiate'n teracotă
și'n ciupercă grasă, boturi gri,

au pișcat încondeierea smulsă
riguros, din gleznă și din crupă,
cu pas alb, cale lactee mulsă,
pentru șoldul smalțului de cupă.

Dimineața

Și fu în ferige de apus
rîsul melcilor de gămălie mică :
veverițe negre ce-au condus
peste iazuri pasul de pisică,
leneș, al retragerii de stele,
și căscatul dimineții crude,
desfăcut în evantalii grele,
roș-aprinse'n cerul zilei ude...

dan faur

114

Iui Sașa Pană

Iată timpul cînd ultimele sirme ale eforturilor își string arcurile pentru pribegirea în unghiu, spre țărnuiri cu umerii în golfstream.

Nu este o întîmplare, ci un accident.

O funtă zărită pe creștetul unui copil e un catart. Și ce frumoase funte pe creștetul mării — catartele.

Gîndul e o plajă pentru proiecțiile animate ale „celui dincolo de zare”.

Nimeni e un cuvînt fără umbră măcar, făurît din ascuțisuri de sîlex, rotunjit cu sînge cald; stîncă, răneste ca o prăvălire ce-ți lasă inima pe țîțini numai.

Dar o plajă ce patinează pe lumini și umbre, e timpul cînd ceasul bate numai între zări, cînd clopote sună argint cu ecouri de lumină, cînd impreciziunea zilelor e o stea ce-și schimbă locul — fără puncte cardinale, fără adresă.

Ce rachetă trimite neconținut ricoșările zilelor de stîncă viselor ?

Zilele, singele alb al sufletului vor îsvori, cînd, în locul rachetei, inima — pulsînd va ciocni visul !

Nu vei găsi nici o fărîmă — apoi — să tai vinele sufletului, să te sinucizi ; doar să-ți masturbezi sufletul în puroiul scurs deacum din vechile răni nevindecate.

În suflet colcăie puroiul generațiilor, manejul de sticlă pentru fiecare ins. Și cine vrea să coboare, spre a se înălța ?

Un căruțaș îngrețoșat de mizerie, de bătaia clopotului fiecărei zile, obosit de întineric și îndurerat de lumină, *Rumache*, murmura lui Hi-Hă : o înfrățire a aceleiași dureri, o întovărășire pentru pedestalul zilei și a minutului ce bate.

Ași fi vrut din acești doi, o statuie pentru prefața fiecărui gînd !

Ar trebui pentru fiecare parcurs al sufletului, un semafor cu lumini, precum roșu înfierat și jăruind al caselor de toleranță.

Un pandantiv pentru amintirea orelor peste cari sugativa zilelor fără ferestre deschise, va fi — poate — un rouge uitat într-o poșetă pierdută.

Noaptea e un evantai de cer cu topografia minelor de diamante, pentru răcoarea zilei, pentru odihna luminii.

molotov

F U N I N G I N E

Alfa

ROMAN — (FRAGMENT)

În oglinda anilor, îmi dau mina necunoscutului, cu rufele halucinației, lipite de trup.

Zidurile, plantate închisoare în jurul osinditului, ascund în gauri dintre p'etre, lilieci fugiți din clima neagră a cerului.

Lumea umblă prin subteranele străzilor, fiecare cunoaște misterul, unul altul decît acela — pe care-l întilnește.

Vocea, strămutată în ochi, tace cu degetul pe pleoape.

În priviri orașul lunecă ca o șoaptă în gondola tăcerii.

Orele pădăii născute din vid, sboară în răsăruci nesigure și rămîn suspendate.

Și totul pare privit ca în apa de dincolo — stăvilă de un geam lucid.

Aci totul e cristalizat, frunze e, pietrele, miinile.

Lovitura piciorului în mers, rămîne lișită de talpă și sunetele nu se mai știu decît în muzee.

O lampă se stinge în seră și corturile nopții s'au prăbușit peste.

Casele, s'crie simfite în pipăitul ochilor, au putrezit ca dopurile de plută.

Trupul meu se mută vis-à-vis, a'ci întrebarea. Întrebarea se naște în piaf de pușcă și răspunsul e un cadavru.

Nimicul a căpătat forma oceanului, unicul ocean, care a scuipat pămîntul în haos și trupul plutește ca o apă în ocean.

Beta

Calătorul, care se apropie de polul morții, își îngroașă vestmintele pe rînd în straturi.

Mina ochiului se desface și pe plaja amintirii, iată acest copil dinăuntru.

Gardul s'a așternut a picioarele lumii, luna doarme noaptea în curtea noastră. Se joacă deascunselea cu anii mici în durată, și tot cerul e în țeastă — împalpabil din mătasa stravezie a cristallului rece.

Sufetul pur în așternut, culcă luna în părul mamei, cald și intim ca o subțioară.

„Mamă! o stea a căzut pe se acoperișul nostru și-a plîns. Vaetele — pasări transparente au sburat și s'au topit în văzduh.

O pasare transparentă e în mine și-ași vrea să se topiască ca un vaet“.

Fruntea dimineții mi-a atins fruntea și-un pipăit de lemn parfumat perzistă ca o aureolă.

Spicul soarelui a crescut la geam — acelaș.

M'acopera cu papoma pasivității și-o melancolie plăpînda de myosotis...

În fereastră a lunecat cutia neagră cu trup adormit de Dumnezeu.

Eu nu voi mai fi în pat dimineată și nici noaptea. Hainele mele vor atirna fără mine înăuntru. Și-un gol va umbla din colț în colț în locul meu.

Lacrimi fac baie de blindețe și frăgezime caldă a cărnii.

Un gust de pîne proaspătă se topește în salivă.

Sculatul e, de vreme, o surpriză și-o demnitate.

Cerul e cenușiu ca un geam prăfuit de mansardă. Soarele, împrăștiat în trupul opac al vîntului umple beregata și arterele cu praful cald.

Strada se întinde între două infinituri.

Un obiect de metal, o bucurie plastică, e un ins, cu care-ți împarți uneori ziua.

Dar sunt și funeste. În mîini s'ar s'irna sticlă, creierul ar primi mîngîierea fulgerului și-o apă neagră își ridică creștetul încet cu privirea unui ucigaș pervers.

Colț de curte ca o gară. Mă întilnesc cu figura, negăsită în nici un negativ al imaginației, a unui ciine.

Ne apropiem zimbetele.

Pe scaunul improvizat al pămîntului, mă apropiu de fața lui, volatilizată în respirație, în pacea caldă a prieteniei.

O întrebare, stăpînită de limba moartă, aprinde curiozitatea în ochi ca un bec roșu.

Stau alături, ca doi călători, pe acelaș scaun somnolind fie care pe perna inconstientului.

Suntem siguri de manivela mecanicului.

Pleoapele ridică perdeaua depărtării. Nu ne, fețe, haine, strigăte, tovarăși simțiți în sînge, miros și fantezie, se apropie.

Eunucii aduc sultanului plictisit o surpriză și-o descoperire. Cineva nou printre tovarășii mei: ca un nasture de altă culoare în gîndul unui palton vechiu.

Brună în căutură, tovarășa s'a izbit cu nasul de geam rece, unde credeai văzduh și soare.

Mîșcarea înghețată în stalactite, de salut, părea a unui întreprinzător cu gînduri de planuri grele, sil't la odihna și gluma moalece și inoportune pentru o clipă, ce se putea mări ca avalanșă din zăpada timpului.

Dar la orizontul singelui și a măduvei se ivi un punct, mină ce se măria ca dorința, încet și răscolitor.

Hotărîre. Cîini e va fi păzit de trei tovarăși, pe loc. Unu singur, ultimul, va merge cu mine și Ila, în „grădina mea“.

Crescuse peste tot piatră și era nemișcată în pătratul ei. Cîteva semințe la întimplare, cu ajutorul unui vecin cu barbă și nume de bunic, puse în pămîntul descojit, proaspăt, poros și moale, așezară o floare verde la butoniera curții. Vara întinse fire și flori pe un coț cit o jucărie. Dar era la umbra privirilor, lingă peretele orb al casei.

Gesturi vulgare sub lentila maturității, ireale — ca în cristal atunci — imitară mîșcări — ca o jucărie-automobil un automobil pentru oameni.

Dar...

Zdruncinătura unei porniri, un zig-zag de sensuri neprecise, un impuls avortat, cea dintîiu încercare de locomoțiune a unui copil — imobil pînă atunci — înfipseră în carne acele senzații avute cu jumătate de corp în ghiață și cealaltă în arșiță.

Dezechilibru și revolta insului aplecat cu tăișul peste oglindă.

În suflet un bulgăre de noroi, cu nevoia de-al scutura, ca de pe mină, după ce-ai căzut cu ea în mocirlă.

Un arc zvîrli un capăt în afară și reflectorul ochiului căuta în noaptea din jur un obiect de dinamitat.

Inima atirna ca un fagure gol, de ceară stoarsă, cu saliva unei guri murdare de om, uscată pe ea.

O mină grea ca verdictul inconstientului puse stăpînire pe ceafa ciinelui prin păr.

Și porniram amîndoi — duși încătușați de un a treilea, invizibil și neiertător ca ferul.

În locul ochiului — care desface drumul în lumină — o umbră neagră din catacombele sufletești — îndrepta direcția de la spate, mai strîns eu în puterea ei decît animalul.

Cineva porunci mîinii.

Cu jumătate de trup în gaura closetului și presimțindu-și moarte putreda, ochii, cu sufletul topiți în ei, căutară s'arunce lumina farului peste furtuna de umbră.

Rugăciune în b'șerica clipelor spînzurate a bătaia hazardului.

O nedumerire se ivi și cu graba îndepărtării mîinii din foc, încercai să-l readuc afară. Dar oasele încheetării trosniră și ciinele căzu brusc, pe cînd îmi lingea mina.

Mîinile puțiau a moarte și fecale.

(Oehii, privirile, rugămintile, această colecție sinistă e în muzeul celui mai mare desgușt de mine).

Pereții aierului crăpau de cutremurul, petrecut în mine, re-mușcările îl otrăviau ca apa din fîntina dușmanului, și lucrurile păreau că s'au învîrtit în spirală, înghețînd într'un echilibru instabil, pe virfuri și muchii.

SASA PANĂ

diagrame

fragmente

Sufletul tău e fărâmițat și te doare în lintea din prundișul
peste care treci grăbit și indiferent. Un microtom te-a laminat în
fiecare obiect ce atingi. Te cunoaște fiecare gară și-ți face bezele
de soră, iar fiecare șef de tren ți-e frate. Semaforul ridică brațul
imperativ: mai departe, și tu treci prin subțioara lui când un
ochi clipește verde. Omida trenului ți-a substituit ritmului tău
intern o anume trepidatie. Fiecare linie ferată nu se va sfârși
nicăieri fiindcă sînt două. Un colier din pachetele de vată a va-
goanelor cisterne ți ciocnește pupila neprevenită și se ascunde
în camera neagră. Ai încercat toate stupefiantele. Somnul te-a
parăsit precum o casă pustie. Ți trișezi zilele inutile (de ce zîm-
bești atunci?) și te simți asemeni foitei galbene ce mototo ești
cînd deschizi pachetul de tutun. Altoiul, copilul vitreg al pomului,
e totuși mai bine dezvoltat decît pe mlađa de origină: trece o
zi fără să complimentat — ce bine arăți? Țigara e răsucită cu
dexteritatea chelnerului care face piruete costumate cu 20 de
racimuri, farfurii și pahare. Morfina ți-a dăruit-o lanul cu maci
în care oscilează tot atîția echilibriști purtîndu-și capul în vârful
baghetei magice. Repertoriul visului s'a epuizat curînd. Atunci ai
golit vestiarul pentru marea pantomină în care-ai fost prin spat
de Islanda și actor și spectator. Ca să te asiguri că trăești PE
pămînt ai umblat în patru labe și ai mușcat din întâmplare prima
pușă înfilnită. Deatunci porți în incisivi nostalgia unei fete proas-
pele și vrei fiecare pulpă arac guri tale.

Fluturii cari dansează noaptea în jurul becurilor, se aduna
ziua împrejurul becului solar. Dar cîte milioane nu-și lipsesc de el
flularul aripilor de polen. Aceste cadavre sînt adevărata cauză a
petelor din soare.

O fantosă d'n pa'ete miraculoasă patinează pe sineala din
maneul orizontului. Din cer, morile olandeze au coborît unde
pămîntul li era mai aproape și acum liniștite își ascund decolteul
după evantaie. S'au spart fiolele de ozon pentru oranjada de
toate zilele iar un optician potrivește lentilele cît meiu pentru
panorama din opium și glicine. Orchestra nereidelor așteaptă un
semnal și ocarinele vor trezi peluza.

De-aici șopîr'a pasului se pierde în iarba pietonilor cu pri-
viri de specialiști. Pasul tău o injecție de morfină, o petală din-
tr'un ierbar fraged, focarul unor oglinzi magice. Ai ascuns în
lotusul privirii hoți travestiți în dominouri. În vîrfurile limbii cu-
vintele înfloresc proaspete precum macii sălbatici. Baia mîinilor
ta e știe toate jocurile și nici o altă coapsă n'are atît argint viu.
Sînt arlechinul jocului tău favorit: diablo.

Ny, pașii tăi sînt două potîrnichi ce se joacă la întrecere.
Din paradis o pasăre își plimbă în ochii tăi lumina unui cer negru.
O casetă de giuvaergiu, mîinile mele închid mirodenia de piersică

Aglomeratia de cartoane, așezate bizar cu moartea conți-
nută în suflul unui copil.

Pietrele scoteau spini cenușii și cerul înopă cu sticlă pisată
în sin.

Cînd totul își schimba axa veche a existenței — curtea pă-
rea un cadavru răvășit — cu gambeta alături intactă.

Firele verzi, cățarate cu frunzele pe pereți, domoale, respi-
rau tihna apusului.

O răsucire de sfredel în mină și liniștea se dadu peste cap.

Colțul de perete apare nou, sub haina ierburilor, zvîrlita la
pămînt.

Pămîntul scotea în pumni rădăcinile.

raul iulian

a torsului tolănit în chaise longue. De ce te ascunzi într'o cascada
de lăcrămioare? Și cuvintele mele ți se continuă mai departe,
mai departe, scrise cu cerneală simpatică așteptînd respirarea-ți
caldă să se descifreze och'ui. Scrisoare, floare cu două petale,
polen dus de albina poștei să lege cu funta cuvintelor două de-
părări. Un pe ican cu știlet în cioc singera orizontul lacului iar
frunzele de nufăr ca lipile s'au culcat să facă helioterapie răs-
turnate pe spate. Primește-mă, Ny: nasturii dela cheutoarea
visului sînt de nard. Ți-am clădit templu pe un pedestal de
ozon. Ca un nabab îmi infund mîinele în peava de aur a punc-
telor cardinale. Sînt ale mele. Cînd vei veni ți voi dăruî unul
ca pe un canar să-l închizi în colivia din roza vinturilor.

Și cînd albia drumului se pierde printre crengi și umbre,
deasupra capului artificii de magnezîu răstoarnă un car cu oiștea
proptită în frunza ca o cobză a unui plop.

O rază izolată într'o cameră neagră e o lamă însulețită
de pumnal; dar poemul e undoirea unei raze de vocale vrăjite
din camera neagră din ventricole spre cerul ce se deschide ca
un evantai. Arunci puncte un arpegiu narcotic de rîndunici ca
mărgelile, mereu inedite, după cum pe grătarul sirmelor de te-
legraf nici o vocală nu hodinește. Trece legiunea ingerilor și
pudrează aierul cu polenul aripilor... Primește-i defilarea cu mîna
la viziera orizontului!

Roză a va urilor te iubesc pentru numele tău palid ca și
chloroza fecioarelor. Dar iubesc și zorelele cum te așteaptă, din
cîngătoarea de mireasă a corolelor, să-ți dea bună dimineța —
și să moară la ora cînd vei dejuna.

În fiecare prîl, cireșii culeg în flori surîsul alb al dealu-
rilor cu căprioare ce se joacă în pantofi din pielea lor. Dar viața
ta, între cronometru și agendă, își angrenează pașii peste florile
cari desenează un profil de spumă și parfum. Zilele se înlocu-
iesc triste ca palatul cu zidurile de scarlatină în descumamare al
arhivelor. Acolo documentele sînt vechi și funcționarii de hîr-
tie arsă.

În salcîmi, ciucuri de gheață artificială dau din cap nu. Ai
vrea să pipăi crêpe-de-chine-ul acestei flori cum'nți trezite în po-
vîrnișul drumului, iar în grădina cantonului iubești lîl'acul precum
pe Lily.

Spargi în pumnul inimii aluna primăverii și trimiți mărgea-
nul plămînilor să culeagă tot aierul de mîerea acestui răsărit. O
margherită te îmbie să-ți ghicească rebusul îndoielilor și simți pe-
talele sufletului cum cresc cît orizontul. Te dăruî pe hamacul lor
întreg și pur după ce mlaștina păriului anon'm ți-a primit leșul
vicisitudinilor cotidiene.

Și orgiile nevăzutului cîntau și ecourile culegeau, în cupe
de tuberoze, cristale de hidromel.

De-atunci o foarfecă nevăzută taie zilnic fășii de cer și o
mină magică le împetește serpentine printre arbori, printre de-
gete. Copiii se joacă cu palmele caș să primească ploaia de
confeti. Bufoni se tăvălesc într'un noroi de stele ca să-și subtili-
zeze picioarele întoarse înăuntru și numai pajul-copil deschide pe
rînd ușile reveriei ca o carte, pentru trecerea donmîței ca o trenă
de primăveri spre un echinox etern de iubire.

Mulțimea aprinde lămpioane venețiene în piept. Cu o ma-
ramă de încintari, mina de creangă înflorită a providenței le mîn-
gîie obraji străvezii pînă la suflet și în degete le pune inelele
unui lanț de platina și azur, parafă.

VINCENT HUIDOBRO

PLICTISEALA CULOAREA CARNII

Iată-mă aninat de coada unei păsări sigure
În zarea cerului pe aceeași linie unde sunetele
sfîrșesc

Ochii deschiși cu toate suferințele lor
Cu îndrăznelile mele și cîntecele filante
Așemeni bălăilor din aripi ale oceanului

Revenim din plictiseală în plictiseală
Dați-mi nelinîștea
Să mă premeargă precum o profetie
Precum lumina automobilul
Și cîntecele pasărea
Dați-mi îndată durerea mea viitoare
Și întunecimile necesare pentru un sentiment de
veșnicie

Sunt obosit
În picioare după ușile mării
Lenea mea urcă precum firul pe fus
Dincolo de timp și de noapte
Ceva mic în capul meu măsoară infinitul
Domol domol
Cum văd acum penița mea pe hîlție

Și sufletul meu Că devine acum sufletul meu
Am rămas aici precum privirea logodnicei plecate
Departe de scheletul meu și de carnea mea
Culcat pe mișcările inimii mele
Sunt răspunzător de uraganele amare
De toate păsările durerii

Ochii trebuie să-și găsească forma lacrimilor
Și pieptul forma tristeții lui
Fiindcă speranța mea se adapă din undele mării morții
Depărtare nesfîrșită depărtare
Precum statuia orizontului cînd înlînd mîna ochi-
lor mei
Ca și cometa ieșind din buzunarul lui Dumnezeu

O! depărtare cît spațiu deșert alături de tine
Spațiu stingaci mereu înlîns
Înlîrit de vijelii înconjurat de șanțuri optice și
sisteme planetare

De lucruri ce cunoaștem
Sau ce vom cunoaște încurînd depărtare
Din ce în ce privire insulă nouă eclipsă

Lumea e mai nouă decît durerea de odinioară
Disperarea îmi jîuie în vase
Și vioara nervilor atinge o notă nebănuită
Fabuloasă ca și pînțelul revolverului lîngă ureche
Început de floare și călătorie lăcîie

Zilele se îndepărtează dealungul anului
Depărtare la capătul amintirii pietrificate
Substanța orizontului

Înima la bate precum respirația stelelor
Precum o frunză ce vorbește în lăună noaptea
Pentru că un om a fost ucis în mijlocul speranței

Diamantele strălucesc cum priviri prea pline
Știu că n'ai înțeles
Că nu vei înțelege niciodată
Respirarea acestei stele a orgoliului plîmbîndu-se
în haos

Și vîntul îi culege pe pămînt legenda

Orgoliul meu

împrudența la

Trăiască moartea și prăbușirile sufletului în repaos

La rămînește de sașa pană

Au apărut:

PRIVELIȘTI, poeme de B. Fundoianu

DIAGrame: Sașa Pană

MOARTEA VIE A ELEONOREI: Stephan Roll

LA FEMME 100 TÊTES: Max Ernst

PAUL KLEE: René Crevel

BANALITÉ: Leon Paul Fargue

FRONTIÈRES HUMAINES: G. Ribemont-Dessaignes

LES DOCUMENTS — revue plastique

LE COMTE DE LAUTRÉAMONT ET DIEU: Léon Pierre Quint

PRISMES: Abel Gance

Vor apăre:

EXERCIIU PENTRU MÎNA DREAPTĂ, de J. Costin, cu desene de Marcel Iancu și Milița Pătrașcu.

RIMBAUD LE VOYOU: Benjamin Fondane

TROIS DISCOURS AUX SOURDS: Benjamin Fondane

VOIAJUL MEU ÎN ARGENTINA: B. Fundoianu

OMUL DE DUPĂ UȘĂ: roman de Ion Călugăru

FUNINGINE: roman de Raul Iulian

A DOUA LUMINĂ: eseuri de Ilarie Voronca

Expoziția Milița Pătrașcu, Irena Codreanu, Merica Rîmnicianu, Marcel Iancu din Sala „Ileana” mi-a dat încă odată prilejul să prețuiesc opera puternică a D-nei Milița Pătrașcu, să înlîrzi cu o plăcere necontestată dinaintea acelor pietre în care dalta și sensibilitatea d-sale au lăsat armonii și dire ca zborul rațelor sălbatice peste heleșteale mari toamna. D-na Milița Pătrașcu a ajuns azi la o deplină cunoaștere a meșteșugului și a mijloacelor sale. În peisagiul uniform dela noi, D-sa a știut să se menție pe o linie izolată și proprie. Nefiind critic nu va trebui să dau explicații și să inițiez pe cei nedumeriți asupra unor aspecte spre care bucuria mea singură și fără motive se îndreaptă. Dar va trebui sublinia puritatea pe care D-na M. Pătrașcu o trezește în marmoră ca și tulburarea crescută din materialul zgrunțuros al pămîntului.

Alături de sculpturile D-nei Milița Pătrașcu, acele ale D-rei Irena Codreanu ne-au intensificat bucuria de a fi vizitat manifestarea din Sala „Ileana”. Artă D-rei Irena Codreanu ne era deacum cunoscută din atelierul d-sale din Impasse Mont-Tonnene dela Paris, în care am înțeles că fiecare din pietrele și troițele ascunse acolo au ceva din lumina și din surisul sculptorice. În pătratele cil și în cele două bronzuri expuse am văzut din nou înțelegerea și meșteșugul deplin cu care se apropie de obiect și îl interpretează D-ra Irena Codreanu.

Celor doi sculptori li se cuvine așa dar toată mulțumirea noastră.

Dar ar trebui să rămîn mult dinaintea pinzelor D-lui Marcel Iancu în care pictura dintotdeauna posedă fără îndoială unul din cei mai mari colorisii. Indiferent de catalogarea în care va fi înscrisă manifestarea de acum sau de mai înainte a D-lui Marcel Iancu nimeal nu va putea contesta dragostea cu care pictează D-sa (și arta nu e cu puțință fără dragoste și fără pasiune), căldura cu care din cer, din apă sau din aer, D-sa culege tonul și linia și le păstrează pe pînă. Tablourile sale de acum alcătuiesc o adîncă simfonie de albastru.

Din epoca sa constructivistă D-l Marcel Iancu a păstrat o măsură precisă a dozării și asocierii elementelor. Curajul de a fi fost cel dintîi care să rostască aici un alfabet nou nu și l'a pierdut credem încă. Îl regăsim revenit intensificat la pictură. Și e o adevărată cucerire și revărsare de culoare. Recunoști în plus, lumea aceea personală a D-lui Marcel Iancu, cu oameni și animale mișcîndu-se strîmb cu case răscolind o vibrare de poem și de amintire. Dar mai presus de toate repetăm: e pasiunea D-lui Marcel Iancu de a clătina în spațiu o pădure fecundă de culori pentru revelația căreia prietenia și admirația noastră îi sunt pe deantregul cîștigate.

D-ra Merica Rîmnicianu întregeste cu tablourile sale expoziția din Sala „Ileana”. În naturile sale moarte are uneori asocieri de obiecte care o pot duce — intensificate — spre toată simpatia noastră. În general manifestează o tendință decorativă deseori cubistă și se arată a fi o bună minuitoare a desenului și a culorii.

Am văzut în corecturi volumul „Priveliști” al lui B. Fundoianu, care va apăre peste puține zile la „Cultura Națională”, și niciodată nu mi se va părea de a fi spus prea de vreme cîtă prospețime, cîtă extraordinară poezie e în aceste poeme. O lume întregă cu o floră proprie de evocări și de aspecte cu o circulare de sînni prin vine, cu vînători pe un perete de ferigă, cu viața fumegînd pe coline și în șesuri cu o inimă, cu o inimă adevărată, mai ales, plînd că o frunză prin oglinzi prin fețele bunicilor alipite de geamuri. Succesul pe care l'au avut aceste poeme abia cunoscute numai a fost nu se poate mai merital. Ne amintim frumosul articol al lui Gala Galaction: „Un veniamin culezător” apărut în 1922. Astăzi cînd buchetul acestor poeme e oferit întreg (lipsește totuși admirabilii psalmi și încă vreo cîteva poeme) prietenii poeziei vor ști și mai mult să-l prețuiescă. i. v.

Nous recevons de notre ami M. Seuphor, une nouvelle revue „Cercle et Carré” dont l'objet et l'âme sont les problèmes d'une nouvelle architecture.

Barbu Brezianu debutează cu NOD ARS, desenînd pentru o viitoare coreografie primii pași.

U N U

ANUL III :- No. 24 :- APRIL 1930 :- LEI 5 :- APARE LUNAR
DIRECTOR: SAȘA PANĂ. BUCUREȘTI. G-L ANGELESCU 163

TIPOGRAFIA „STEUA ARTEI” B-DUL MARIA 2